

81. Zsoltár

- Isten népének szól. Hallatszik belőle, hogy Isten mennyire szereti a maga népét és kívánja, vágyik rá, hogy az is szeresse Őt, hallgasson rá, engedelmeskedjen neki.
- Vannak keményebb szavai is Istennek a népéhez, olyanok, amelyekben ítélet is van; azt is féltő szeretetből mondja, azért, hogy megtérjenek a bűneikből. Itt az ítélet már megvált: „ott hagytam őket szívük keménységében”. Az ítélet az, hogy Isten ott hagy: nem akartál vele kapcsolatban lenni, vele járni, Ő sem erőlteti. De kívánja, hogy újra hallgass rá, emlékezz arra, hogy szeretet (a tékozló fiú is ezért indult el haza). Amikor kemény volt, próbára tett, akkor is szeretett.
- Dicsérettel kezdődik – sőt az egész zsoltár az. A teremtett világ (természet) is Isten dicsőségére van; tudatlanul is dicséri Őt. „Egyedül az ember képes nem magasztalni Istent.” (Sz. B.) De a hívő ember képes magasztalni is Őt, tudatosan. Isten elrendelte (5. v.), „akit nevemről neveznek, akit dicsőségemre teremtettem” (Ézs 43,7), „dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedünk a Krisztusban” (Ef 1,12). Tudjuk, mit készített nekünk Jézus Krisztusban, azért kell Őt dicsérnünk.
- Az ószövetségi népét is a szabadítására emlékezteti. 8. v.: az Egyiptomból való szabaduláskor elkezdték dicsérni Istent (1Móz 15) és félni Őt. „Megszabadítottam a tehertől.” Minket a bűn terhétől szabadított meg Jézus. Amikor megkaptuk ezt a szabadítást, nagyon tudtuk dicsérni Őt – és most?
- Ha segítségül hívjuk az Urat, azzal is Őt dicsőítjük: főleg ha nem az utolsó pillanatban tesszük, amikor már „minden mást megpróbáltunk”: a magunk erejét, mások segítségét, és ezek mind csődöt mondtak. (Két hivatkozott ige.) 2Móz 14,10: itt az egész nép segítségül hívta Őt. 2Móz 17,7: itt már csak Mózes hívta segítségül. Isten „megpróbálta őket”: még mindig benne bíznak-e. „Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.” (Zsid 10,35).
- Isten kér, hogy hallgassuk meg és hallgassunk rá. Inteni akar, „bizonyosságot tenni ellenünk”. Úgy szól a bűneinkről, hogy egyúttal kér, hogy ne úgy éljünk – jöjjünk ki, térjünk meg belőlük. „Ne legyen tenálad idegen isten” – ha már nem hallgatok Istenre, ha a saját fejem után megyek, akkor idegen istenem van. Valami, amire Isten helyett hallgatok. Nincs semleges terület. Ezért mondja ezzel együtt: „Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak...” – mert csak az őriz meg idegen istenek (bálványok, erők) hatalmától, ha az élő Istennek engedelmeskedem. Mindent megad nekem, amire szükségem van, amiért dicsérhetem Őt. „Nyisd meg a szádat, és én megtöltöm” – dicsérettel is.
- „De nem hallgatott népem az én szavamra”: az engedetlen, makacs nép az engedetlen, makacs hívő példája. Aki képes újra magára venni azokat a terheket is, amelyektől Isten már megszabadította: visszaesni bűnökbe, beengedni régi, veszélyes kívánságokat az életébe. Magára vesz terheket (pl. feladatokat) úgy, hogy nem kérdezi az Urat: Ő adja-e ezt neki. Ha Ő adja, akkor vele együtt hordozhatom, ezért lesz Jézus igája gyönyörűsége és az Ő terhe könnyű. És e mellett a teher mellett győzelmeket is ad: nem leszek kifosztott, megalázott, lenyúzott, legyőzött. Megszabadít az ilyen érzésektől, mert hamisak – de csak ha Ővele járok, benne bízom feltétel nélkül. „És örökkévaló volna az ő idejük” – „tudjátok: örök életek van” (1Jn 5,13). Ez megszabadít a kapkodástól (ahogy Jézus tudott az „Atya órájára” tekinteni), a

„kapuzárasi pániktól”: nem kell féltennem azt, amit ott kell hagynom, tekinthetek előre, mert „odaát” is Ővele leszek és Őt fogom dicsérni.

Zsolt 90,17. „Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!”